

jeg har haft med Hypotekbankdirektøren, var der — ganske fraset vor politiske Uoverensstemmelse — Enighed mellem ham og mig om, at der her er mange forskellige Forhold at tage under Overvejelse, saa at der ikke foreligger nogen Sikkerhed for, at der i næste Finansaar kan sælges en saa stor Post af Husmandsobligationer.

De Herrer ville deraf se, at det er ingenlunde et sikkert opgjort Finanslovsforslag, som i Øjeblikket foreligger. Indtægterne kunne gaa ned, og det bliver Ministeriets Sag og det høje Folketings og det høje Landstings Sag, om vi tilsammen kunne bringe Udgifterne tilstrækkeligt ned. Det sidste er ganske nødvendigt. Og der kommer jeg da til et Spørgsmaal, som jeg selv har draget frem, og som ogsaa er berørt af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), nemlig Forsvarslovene. Der har jeg sagt de efter min Mening ikke meget dybsindige, jeg kan sige næsten selvfølgelige Ord, at Lov er Lov, og at Loven maa overholdes. Og der behøves ikke noget nyt Ministeriums Visdom for at hitte paa det. Det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) tilnækker mig sit Bifald, men jeg ser ikke, at jeg paa nogen Maade har pralet med, at der laa en Dybsindighed i disse Ord. Min Mening var simpelt hen, at ud over Lovens Ord vilde og turde Ministeriet ikke gaa. Det ærede Medlem fra Æbeltoft har nu sagt til mig, at det var en klog og loyal Ytring. Det er smigrende for mig, at det ærede Medlem finder dette overfor disse, som sagt, ikke meget dybsindige Ord. Men naar han saa siger, at han haaber, at vi ville fortolke Forsvarslovene efter deres Aand og Mening, paalægger han virkelig Ministeriet en meget vanskelig Opgave. For hvad var Meningen med Forsvarslovene? Der var jo mange Meninger, som strømmede sammen for at danne denne Mening, det var et blandet Kor af Meninger, som lavede Forsvarslovene, og der var dog mindst lige saa megen Politik deri, som der var Patriotisme. Og hvad deres Aand angaar! Ja, hvor skal jeg finde den? Jeg kunde maaske tage den fra Ministeriets Chef paa den Tid. Og hvis vi skulle gennemføre Forsvarslovene i Grev Holsteins Aand, tror jeg nok, vi til Nød kunne det, for den Aand er ikke saa meget forskellig fra det radikale Venstres Aand paa dette Punkt. Det tror jeg at kunne se af forskellige Ting. Paa dette Punkt kunne vi altsaa for saa vidt maaske

nok komme overens. Men det er bedst, at vi forstaa hinanden, og Ministeriets Stilling er derfor, sagde jeg efter Bemyndigelse af den højtærede Konseilspræsident den Dag, jeg fremlagde Finanslovsforslaget, at Ministeriet vil udføre det, som Loven foreskriver, og naturligvis ikke standse Arbejder og Bestillinger, som nødvendigvis maa fortsættes, og som det i alle Maader vil være til Skade at standse. Det er Ministeriets Mening, men at gaa udover det, som Loven foreskriver, ville vi ikke, og vi have det bedste Haab om at kunne komme ned med den Bevilling til Forsvarsudgifterne, som staar paa det af det ærede Medlem fra Æbeltoft fremlagte Finanslovsforslag.

Da jeg er ved det ærede Medlem, vil jeg dog endnu sige til ham, at jeg meget forbavsedes paa et Punkt over hans Tale. Det ærede Medlem sagde om Ministeriet, at han billigede, at det var kommet til Magten — hvis man kan kalde dette Magten —, fordi der deri var politisk Pædagogik. Det minder mig noget om et østerlandsk Sagn om, at den gode Gud, da han en Gang blev plaget af Djævelen, fandt paa, om det ikke kunde være heldigt en enkelt Dag at overlade selve Djævelen Regeringen. Jeg antager, at det ærede Medlem i sin Visdom og Overlegenhed føler sig som den gode Gud, og at han meget gerne anviser os den Plads, hans sataniske Majestæt i Sagnet indtager, skønt jeg ikke tror, at vi, hvor megen Umage vi end gøre os, kunne naa ham i Ondskabsfuldhed. Ja, som en Spøg kan det gaa, men det forekommer mig, at det ærede Medlem mente det for Alyor; og da vil jeg sige, at han har en fuldkommen uforvarlig Mening om det parlamentariske Regeringssystem, om Folketingets Værdighed og om Forfatningens Overholdelse. Thi man kan virkelig ikke overlade et Ministerium Magten, blot fordi man vil opdrage en Opposition. Man kan ikke betragte Ministeriet som en Art Flakkebjerg for vildledte Radikalere, men det forekommer mig, at det ærede Medlem er inde paa den Vej, og noget sligt, maa jeg mene, er ikke forsvarligt. Hvis det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer ikke have den Tillid til os, at vi overhovedet kunne være i Ministeriet, hvis det ærede Medlem ikke mener, at vi ere skikkede og dygtige Personer til at bestride Ministerembederne, maa virkelig det ærede Medlem bestemme sig til hurtigst muligt at faa Ministeriet styrtet, saa maa han slaa sig